

слуха, който той нарочно бѣ пусналъ, безъ да каже нѣкому. А сега мисълта му летѣше напредъ, къмъ българскитѣ войски, спотаени отъ дветѣ страни на прохода, къмъ който тѣй лекомислено се бѣ запжтилъ Исакъ Ангелъ, пакъ воденъ отъ сѣщия български бѣглецъ, който му бѣ занесълъ новината за узитѣ. И нова усмивка процвѣтаваше на инакъ тѣй суровото Ицово лице. Бѣглецътъ бѣ неговиятъ най-вѣренъ копие носецъ.

Напраздно младата му жена се мѣчеше да прикрие дълбоката си тревога. Борбата щѣше да бѣде за животъ и за смъртъ. Никой не знаеше, кой ще се върне отъ решителния бой. Въ последния мигъ княгинята усѣти, че силитѣ я напущатъ. Предателскитѣ сълзи задушиха гласа ѝ, тя обви съ отчаяно движение рѣще около врата на мъжа си:

— Иваница, Иваница, — плачеше тя, притиснала лице до рамото му — обещај ми, че нѣма на халостъ да излагашъ живота си. Заради мене. Помни, че ако ти се случи нѣщо, азъ ще умра отъ тъга . . . Заради детето ни . . . Нима то трѣбва да се роди, за да не познае никога бащина милувка . . . О, Иваница — прости ми, не знамъ — но предчувствувамъ нѣщо лошо. Като че ли нѣма никога да се видимъ вече . . .

— Марио, бѣди храбра, не говори такива безсмислици. Азъ съмъ увѣренъ, че ще се върна. Скоро ще се върна — победителъ — можеби, още преди да се роди момчето . . .

— Но то може да е и момиче — пошѣпна свѣнливо младата жена и изведнѣжъ отново избухна въ неударжими хълцания. Съ мъка я откъснаха отъ рѣцетѣ му.

— Азъ знамъ, че нѣма вече никога да го видя — каза тя едва чуто и падна полупримиръла въ прегръдкитѣ на стария князь Алцеко.

Елена бѣше спокойна.

— Боже, помогни ми да издържа още малко, съвсемъ малко. Само да не види Асѣнъ сълзитѣ ми — горещо се молѣше въ ума си тя.

Царьтъ цѣлуна двата си сина и погледна жена си.

Безмѣлвна, Елена се хвърли на шията му, прегърна го крепко, сякашъ искаше да го задържи за винаги при себе